

Lukácsi B.

Kedves Sándor!

Eloolvastam a Számvetés-kötetet.
Összefoglalóan: életteli és gazdag mű.
Remekül van szerkesztve a két nagyobb
egysége tekintetében. Szerintem ha valaki
még soha semmi mást nem olvasott tőled és
személyesen sem ismer, akkor is egyértelmű
lesz számára az élettől való búcsúzkodás
élethelyzete (*Tűnődések...*), és átélhető is lesz
számára ez az élethelyzet, mivel
az *Álmodások...* versei mindenféle kortalan
életanyaggal töltik meg ezt a kerethelyzetet.
Nagyon megfog, hogy a te búcsúzásod nem
begubódzásból áll, hanem fölizzásból,
fölfokozódásból. Olvasva, gyakran a Csákvár
fölötti gyepes réteken éreztem magamat,
körültekintve szélben és napnyugtában. A
személyes napnyugtád fényében minden
témád és gondolatod sajátos fényben izzik
számomra is. Csodásan melengető és
fölszólító az életszereteted.

Közelebb menve, meg kell megint mondanom
(ismétlem magamat), hogy evvel a népies-
régies versnyelvvel (a Bondajkó nyelvével és
alakjával) én továbbra sem tudok igazán
megbarátkozni. Továbbra is úgy érzem, hogy
a korábbi, személyesebb hangú verseidre
jellemző éleslátó, sugalló és tömör
megfogalmazások lehetősége elvész ebben a

stilizált, mindig csak kedélyes nyelvben. Ezért nem is érzek már olyan hevületet, mint jópár éve, mikor (nem is tudom, hogyan viselted el! hogy) szövegszinten beleszólogassak a verseidbe...

Hát ennyi.

Elmondom, hogy ezek tetszenek legjobban nekem:

- *Havas, régi telek*

- *Könnyű legyen az út* (Csodálatos, meg kéne tanulnom. Én is arra jöttem rá, hogy a nap és szél érintésénél, a földdel való munkánál meg a víztömeg bámulásánál nem tudok boldogítóbbat kitalálni.)

- *Akt ruhában, szótlán*

- *Keresed, de nem leled*

De szerintem a kötet gondolatgazdagsága és eleven melegsége nem a kiemelkedő versek által, hanem az egész összességéből jön létre.

Sok sikert kívánok hozzá!

Balázs